

Гратэск ~ А Готыка Эпачны

ад Дж. Э. Грэйвена

Раздзел XVI

Лазар ляжаў на ложку з мешкаванымі, набітай сенам; але яго галава была ў іншым месцы — у яго...

знаёмы, але бязмежны набор сноў. Ён добра разумеў, што калі сон ператворыцца ў кашмар, ён лёгка зможа ўзрушыцца ўявіць сабе больш прыемны пейзаж. Аднак, магчыма, у нейкі момант з'яўным павароце ўспрымання Лазар зразумеў, што адзіны кашмар, ад якога можна прагнуцца, — гэта рэальнасць яго заключэння за грубым дзвярыма. З гэтым ён яшчэ глыбей пагрузіўся ў свой сон. У рэшце рэшт, ён сядзеў адзіны на вяршыні травянага пагорка, слухаў спевы птушак і грэўся ў цяпле летняга сонца.

Яскрава-зялёны колер на глыбокім сямім фоне — пакатыя пагоркі распасцраныя на неба працягваліся ва ўсе бакі. Азёрнуўшыся, ён толькі тады заўважыў замак, які стаяў на ўзгорку прама за ім. Вузкая шырокая пабудова ўзвышалася да нябёсаў, прабываючыся праз зялёна-сінны гарызонт бліскучым адценнем беллага. Шматлікія граняныя хістаныя тэрасаваныя сцены здаваліся абсалютна гладкімі, без вокнаў і дзвярэй. Ён устаў на ногі пайшоў да яго, азёрнуўшыся толькі адзіны раз, быццам выпадкова мог убачыць яго цела, якое ўсё яшчэ спало на сене, пакуль ён адыходзіць ад яго.

Набліжаючыся да вузкага боку будынка, ён заўважыў адзіныя белыя дзверы, ледзь прыкметныя праз цёмную шчыліну, што праходзіла па перыметры храмы. Лазар адчыніў дзверы, праз якія выйшаў цёмны калідор, які вёў унутр. Падобны да тых, што былі ў Беніфе абшчэтка.

Тунэль, яго сцены был катакомбавага шэрага колеру бл шчэл ад в лґац ; той самы салодк пах гн ення в сеў у сырым паветры. Ц каўнасць ахап ла яго; ён папоўз наперад з пастаянна пашыраным зрэнкам , ён сачыў за паваротам неасветленага кал дора. Ног был як лёд на в льготных каменных пл тах кал дора. Кал ён завярнуў за чарговы рог, ён застыў наострыў вушы, каб пачуць далёк я крык , як я адгукал ся рэхам. Перад м, участак асветленага кал дора... сцяг кл кал яго мякк м ззяннем.

Лазару гэта прысн лася як сон — ён пайшоў на святло, каб знайсц ўваход. Ён заз рнуў за кут ўбачыў вял к пакой, поўны людзей. Ён увайшоў унутр, не прыцягваючы ўваг сва м прыходам, пакуль ацэньваў наваколле — быццам яго прысутнасць не мела н якага значэння для падзей у пако . Ён паглынуў усё наваколле: ледзь апранутыя салдаты з мячам стаял ўздоўж асветленых паходням сцен; а перад м за сталом, падобным на алтар, стаяў чалавек у мантыях з капюшонам, трымаючы высок к й для хады побач з м. Лазар адразу пазнаў яго як святара. Лазар шукаў ледзь прыкметныя рысы, як я магл б раскрыць абрысы яго твару, але знайшоў тольк цёмны цень пад капюшонам. Аднак паверхня каменнага стала была в давочна бачны, з яго абгарэлым пацямнелым тварам, магчыма, выяўляючы раней прысутнасць частых пажараў. Ён быў чорны — нават чарнейшы за пакрытую сажай разьбяную палачку, якая кал сыц ўпрыгожвала сцены катакомб абацтва. Ён з рнуў за алтар на чалавека, як раптам з'яв ўся побач са святаром, паказваючы сябе як вял к , голы неахайны чалавек, уважл ва паз раючы на Лазара.

«Вывядз це яго!» — пакл каў святар, к нуўшыся ў уваход.

Элджа рэзка павярнуўся ўбачыў, як два салдаты паспешл ва ўцягваюць у пакой зняс ленага голага палоннага. Лазар адступ ў назад сх л ў галаву, спрабуючы зразумець сэнс пакут пацеючага мужчыны. І ён быў шалёны сярод сва х захопн каў: брыкаўся сапеў, з пенай цякла з вуснаў, зацац ў вочы размахваў... касц стая безвалосая галава. Двое салдат спын л мужчыну пасярод пакоя, прымус л яго ўстаць на кален шырока расцягнул рук , выцягваючы яго на месца.

«Яго трэба выправ ць», — ускл кнуў святар без твару, стукаючы к йком па каменнай падлозе.

— Прав льна зроблена? — спытаў Лазар.

Святар павярнуўся паведам ў яму: «Яго трэба вылечыць».

Лазар з рнуў на абшарпанага мужчыну побач са святаром, як тольк к ўнуў, не спускаючы з яго халоднага поз рку. Лазар адварнуўся здз в ўся ўголос: «Паправ л ?» Але перш чым ён паспеў знайсц поз рк дз куна , дужы салдат размахнуўся мячом адсек яму галаву, адправ ўшы яе пацац цца па падлозе побач з Лазарам. Ён адскочыў, пераводзячы поз рк то на адз нокую галаву, то на яе абмяккую тулаву, якую два салдаты ўсё яшчэ моцна трымал .

Адразу ж у пакой увайшл два тоўстыя гномы, цалкам апранутыя ў звярыныя шкуры. Адзін трымаў выгнуты нож для разьбы, а другі — мулярскі малаток доўгі жалезны шып. Гном з нажом кнуўся да трупа, выразаў кавалок плочы з шыйнага абрубка, выраўноўваючы вуглаваты парэз мяча. Другі, невысок чалавек, падняў галаву нябожчыка і панёс яе да задняй часткі тулава.

Потым два гномы працавалі як адзін; першы чалавек схлыўся абапёрся рукамі на калені, дазваляючы другому ўзлезці яму на спіну, трымаючы галаву молатам у руцэ. Верхні гном паклаў галаву назад на тулава, адкрыў ёй рот і ўсадзіў жалезны кол пад язык, надзейна прымацоўваючы галаву да цела. І гэтак жа хутка, як яны з'явіліся, два гномы пакінулі пакой.

Анямелы Лазар адварнуўся ад гэтай жудаснай сцэны і задаў пытанне святару.
«Чаму?»

На што святар спакойна адказаў: «Ён быў д'яблам; ён быў зламаным, але цяпер ён вылечаны».

«Вылечыў? Не, ён зламаўся!» — закрычаў Лазар. «Ён мёртвы!»

«Яго больш не турбуюць ягоныя дзекі і страцы», — растлумачыў святар. «Ён у мяне з самай сабой. Цяпер ён выздаравеў».

«У яго галава задом наперад! Як ён папраўлены?»

Хвіліну безаблічна святар толькі глядзеў на Лазара. Потым кнуў з-пад капюшона зварнуўся да яго: «Я бачу, што ты таксама ахоплены дэкай запалам — таксама зламаны». Ён паказаў на Лазара павярнуўся да салдата. «Вылечыце яго».

Калі Лазар павольна адыходзіў, закаючыся, да яго падышоў буйны салдат з заплямленым крывёю мячом: «Не, я ўжо вылечыўся. Я маю на ўвазе, я не ...»

Лазар рэзка павярнуўся ўцёк з пакоя, мчачыся па чорным калідоры, адкуль ён прыйшоў, калі раптам выявіў, што калісьці знаёмыя павароты выгібы калідора цяпер змяніліся. І з кожным закругленым вуглом, з кожным

разгалінаваным праходам разыходзіліся ўсё новыя новыя артэрыі, быццам калідор выбухнуў павуціннем тунэляў, як я разам утваралі знешне непазбежны чорны лабарынт. І кожны новы праход, здавалася, уключаў яшчэ больш лесвіц, чым папярэдні, быццам кожны хакірунак вёў яго толькі вышэй глыбей у вялікі

белы замак. І як толькі ён успомніў паспешлівы крок крыка салдата, калі хваціў па ка

Цяпер ён чуў падобны гук пераследу вартавых. Аднак у галаве ён ведаў, што гэта проста сон, бо яго цела было ў ншыім месцы — недзе асобна ад яго — зачыненае за грубым дзвярыма, у мёртвай цэлыні, нерухома ляжала, як магчыма, труп у склепе Бастона.

Тым не менш, Лазар мкл ва абышоў яшчэ адз н вугал ўбачыў грубыя, акаваныя жалезам дзверы, праз як я ён хутка прасл знуў м ма зачын ўся ўнутры, нават кал натоўп... М ма яго прайшл салдаты, х крок зац хал ўдалечын . Лазар прых нуўся да дзвярэй ўздыхнуў.

— Табе тут нельга быць, — прашаптаў ззаду яго хрыплы голас.

Здз ўлены Лазар хутка павярнуўся. Перад м, у маленьк м, запячатаным захламленым пако , Чалавек ляжаў на ложку з вешалкай, накрыты прасц ной, так што была бачная тольк галава. А пад ёй...

У святле бл жэйшай алейнай лямпы Лазар убачыў знаёмыя рысы твару мужчыны .

«Як ты мог быць — тут — там у адным тым жа месцы?» — спытаў Лазар, паказваючы на к рунак, адкуль ён прыйшоў.

— О, не, гэта быў не я. Мы вельм сх льныя адз н да аднаго знешне, — сказаў мужчына хварав тым глух м голасам. — Гэта мой злы брат, якога ты бачыў, як ён стаяў побач са святаром. І ён заб'е цябе, кал знойдзе. Тут небяспечна. Ён прыйдзе; ён заўсёды сюды прыходз ць. — У яго пачаўся кашаль, ён адрыгваў стагнаў, ён яшчэ мацней прыц снуў прасц ну да шы , быццам раптам прамерз да глыб н души.

- Што з табой? - спытаў Лазар, выходзячы наперад.

— Вы добры чалавек, малады сэр. Мне цяпер лепш, чым было раней. Але вы пав нны сысц , накш ён прыйдзе па вас, як прыйшоў па мяне.

Лазар павярнуўся да дзвярэй, цалкам намерваючыся сысц , кал пачуў усё гучнейшыя цяжк я крок , магчыма, тыя ж самыя гук салдат, ад як х ён кал сыц пазбягаў. Ён падышоў да мужчыны, аглядаючы пакой. «Ц ёсць адсюль ншы выхад?»

— Ты пав нен схавацца, — адказаў мужчына. — Ён дзе па нас! — Ён адкац ўся да проц леглага боку ложка сеў прама, павярнуўшыся да Лазара бледнай сп ной, аз рнуўся праз плячо адляў яму: — Табе не варта было тут быць, будз ць мяне ад сну! А вось ты тут!

Крык звонку; дзверы загрымел , н бы ад удараў кулакоў.

«А цяпер я мушу схаваць цябе ад яго! Хадзем!» — ускл кнуў ён, устаючы на ног павярнуўшыся. І кал голы мужчына павярнуўся тварам да Лазара, Эджа адчуў, быццам яго ўнутранасць расплав лася; бо ўвесь торс мужчыны быў цалкам пусты выпатрашаны . яго органаў — пустая прастора адкрывала тольк рабрыстую разяўленую матку чырвонай тканк , якая бл шчэла ў святле лямпы пакоя . Пусты чалавек к даўся вакол ложка паказваў у сябе ў поласц . «Хутчэй! Ты пав нен схавацца!»

Лазар адышоў ад яго, нягледзячы на тое, што дзверы працягвал грукаць. «Там, унутры?» Не, пакажыце мне ншае месца.

«Н дзе ншага няма! А цяпер заходзь унутр, я выратую цябе ад яго!» Было такое адчуванне, быццам дзвярныя дошк загрымел ад грукату цэлага войска;

Лазар саступ ў, цалкам апускаючыся ў цёплую в льготную поласць мужчыны.

Апынуўшыся ўнутры, Лазар мог выглядаць як сумчатая ў сумцы мац , якая выглядала б з-пад чалавечай панцыра. Цяпер, кал Лазар быў цяжарны, ён павярнуўся падышоў да задняй сцяны пакоя, дзе знаходзіўся адз ны адчынены акно, з якога адкрываўся в д на начное неба.

«Але я не бачыў акна на сцяне», — заўважыў Лазар. «І святла дня больш няма? Як жа яно можа быць?»

— Прытрымай язык за зубам , — прашаптай яго мужчына, — каб ён нас не выкрыў! Мы схаваемся за акном, ён можа сабраць пакой пустым. І кал мужчына ўзлез верхам на падваконн к , Лазар з рнуў на зямлю, якая здавалася яму гэтак жа далёкай, як агульная вышыня шматл к х прыступак.

што ён раней падняўся наверх, перш чым знайшоў пакой пустога мужчыны . «Мы павес мся, каб нас не в даць. Ён н кога не знойдзе ўнутры працягне пошук ў ншым месцы», — дадаў мужчына, апускаючыся в сячы аб вонкавую сцяну замка , трымаючыся тольк пальцам .

— Дзесьц яшчэ? — спытаў Лазар, варушыўся адчуў, як яго крылы моцна ўп л ся ў рэбры мужчыны .

«Супакойся! Ц шэй!» — прашыпеў мужчына, кал гук грукату дзвярэй намякнуў на паспяховае пран кненне злога брата .

Лазар зата ў дыханне, пачуўшы лаючыя словы злога бл знюка добрага чалавека : «Арыштуйце яго; н як х мячоў! Я хачу, каб гэты зламаны хлопчык быў цэлым непашкоджаным!» — што для яго было... сам голас чалавека, як пакл каў яго, — кап тан Борн.

Пачуўшы хаос з-за акна, Лазару магло здацца, быццам салдаты абшукал кожны куток пакоя. Потым запанавала ц шыня, якая, магчыма, сведчыла пра тое, што пошукавая група рушыла далей.

Раптам зверху пачуўся пагрозл вы голас кап тана Борна: «Дык вось, вы тут, з Іонай у жываце».

"Нельга! Прашу цябе, брат! Дапамажы мне залезц ў акно! Я не магу ўтрымаць абодвух..." нас!

«Настаў час, брат. Ты не на сва м месцы — з табой нешта не так».

«Дапамажыце мне! Я ўпаў...»

Лазар вык нуў руку з пустога цела чалавека, спрабуючы ўхап ца за выступ, але той адразу ж звал ўся. Ён к нуўся ўн з, на зямлю, усё яшчэ зац снуты ў клетцы з рэбраў.

ТРЭСК! Ён ударыўся аб зямлю з такой с лай, што нават хацеў перахап ць у яго дыханне; аднак ён выпайз з разб тай шкарлуп ны чалавека, спрабуючы падняць яго. «Мы пав нны

«Уцякай! Хутчэй!» Але добры чалавек быў мёртвы. Лазар спыніўся, каб падумаць пра жаданне вага... падзе было ўсяго толькі падставай для дрэннага сну — што, магчыма, ён зможа неяк пазбегнуць гэтага моманту, абудзіўшыся.

«RRRR!» Лазар павярнуўся заўважыў побач вялікага рудога сабаку, як гнаўся за яго хвостом. Ён павольна ўстаў, няголая жывёл на раптам спыніўся лася павярнулася, быццам раптам заўважыўшы яго. Потым яна выпаўзла спыніўся лася. Пад зорным святлом Лазар убачыў яе хваравітыя рысы — вочы слязліва; з рота пырскала пена; ногі сталіся, а пунсовая поўсьць выглядала тлустай зблытанай. Яна была падобная на чатырохногую Смерць, якая адмовілася прыняць сябе. Звер маліў Лазара, паказваючы зламаныя гнілыя клы: «Добры пане, я павянен пацалаваць вас у шыю. Прашу вас, калі ласка, дапамажыце мне». быць здаровым».

«Я... даруйце мне; я... не магу», — прамармытаў Лазар, адыходзячы ад сабакі, як вдавочна памраў. Ён пачаў шукаць, дзе б ён не знайшоў сябе, апынуўся на адзін нок на пагорку, дзе не было ніякіх слядоў белага замка. І дрэў не было; нічога не было вядома, акрамя пейзажу бясконцых пагоркаў, якія цягнуліся пад распасцёртым чорным небам, хворай жывёлны перад ім. «Але ты павянен», — настойвала жывёл на ўдумках. Яна пакульгала наперад, скарачаючы адлегласць паміж імі, паказваючы ўсё больш гнілых зубоў. «Мне патрэбны толькі адзін пацалунак. Ты павянен мне давяраць; я буду лагодным.

Лазар пакруціў галавой. «Не, не магу. З табой нешта не так — з тым, чаго ты ад мяне просіш».

«Нічога не здарылася. Адзін пацалунак, я выздаравею».

«А што са мной будзе пасля?» — спытаў Лазар, хутка адступаючы назад. Звер пабег за ім, уголас думваючы: «Калі ласка, пазыч мне бок вашай шыі для простага пацалунку, добры пане».

Лазар павярнуўся кнуўся прэч. Ён узляцеў у паветра расправіў крылы, цэлячыся ў вячэрняе неба.

Смяротны сабакашоў за ім; ён не пабег, а працягваў сціснутым трышком, паўтараючы ў галаве словы: «Ваша шыя, сэр?»

Лазар махаў крыламі не набіраўшы вышыні. Зноў зноў ён падскокваў, б'ючы расправіў крылы ўстаў на ногі, сам падобны на птушку з падрэзанымі крыламі, якая спрабавала ўзляцець. Лазару здалася, што паветра страціла напружанне, яго крылы не маглі значна ўзляцець. І ён украдкамі зрунуў назад, каб убачыць сабе ўсё яшчэ цягнуўся за ім; аднак цяпер звершоў трышком на задніх лапах — шоў прама.

«Ваша шыя, сэр?!»

Лазар расправіў крылы к нуюся бегам. Ён уцёк праз пагорк ад гратэскай пачвары, але не дасягнуў мэты — быццам паветра ператварылася ў гель, альбо ён шоў па вадзе. Ён не знайшоў непрыкметнага месца, дзе можна было б схаватца, н прамай сцежк , бо зямля бясконца распасц ралася няроўна ва ўсе бак . І для яго, Найбольш трывожнай з ус х была думка, што ён не сн ў — што ён не мог проста прачнуцца ад таго моманту, як ва ўс х аднос нах здаваўся бясл тасным кашмарам.

Ён зноў аз рнуўся ўбачыў, што сабака, як стаяў на нагах, ператварыўся ў святара ў капюшоне, якога ён памятаў з белага замка.

— Ваша шыя, сэр? — крыкнуў святар, гонючыся за м з доўг м к йком. — Папраўце мяне!

«Не!» — плюнуў Лазар. «Пак нь мяне!»

«Не!» — паўтарыў чалавек у халаце. «Выправ це мяне!»

Усё яшчэ не спяшаючыся, Лазар убачыў, як мужчына зняў капюшон, адкрываючы знаёмы твар. таксама належаў братам-бл знятам — цяпер х стала трое.

Ён штурхнуўся наперад, нах л ўшыся на вецер, як быў падобны да вады, пакуль яго рук амаль не дасягнуў зямл . Потым ён схап ўся за траву пабег , выкарыстоўваючы рук як яшчэ дзве ног . З кожным новым узмахам ног ён драпаў зямлю пальцам , усё хутчэй цягнучы зямлю пад сабой. Зноў ён аз рнуўся заўважыў, што адлегласць пам ж м святаром усё большая. Потым ён к нуўся наперад, трывала стаўшы на карачк , каб галопам праскакаць пагорк пракласц сабе шлях наперад, раптам убачыўшы рэзкую змену ў рысах свайго твару — у яго вачах высунулася доўгая морда. І, як дз к сабака, ён паляцеў насустрач ветру.

БУМ-ТРЭСК! Лазар ускочыў з ложка, кал паходн ўзброеныя салдаты запоўн л пакой акружыл яго. І ў вын ку нейкага знешне невыразнага машабнага здарэння Лазара звязал хутка вынесл з пакоя. Мужчыны пацягнул яго па кал доры, як веў далей ад дзвярэй у яму ў бок сэрца замка.

Шэраг падрыхтаваных салдат пралягал ўздоўж яго шляху праз суцэльны праход, па в нтавой лесв цы, а потым у больш шырок кал дор другога ўзроўню. Яго эскорт правёў Лазара праз арачны ўваход. Па дарозе ад яго станав ўся ўсё больш выразны пах сена, поту, мачы крыв , Лазар зморшчыў свой нос, як у Элджа.

Нарэшце ён убачыў, як сцены разышл ся, адкрываючы вел зарную залу — вял куя залу з высок м сценам скляпен стай столлю. Мужчыны адвял яго ў цэнтр залы

загадаў яму заставацца там, пакуль яны далучаліся да сваіх таварышаў па салдатах, як я стаяў ля сценаў па перыметры. З'яўленне Лазара выклікала серыю шэптаў ўздыхаў, як я разнесся па зале, шматлікія гукі зліліся ў адзін, як мог бы нагадвала бесперапыннае шыпенне жахлівай змеі. Лазар аглядзеў вялікую залу яго сабраных масы.

Злева ад яго перад аркамі туліліся засмучаныя жанчыны напалоханыя дзеці. У гэтых кампаніях ён заўважыў знаёмы твар камердынера, як прыйшоў, каб абслужыць яго, але якога ён адправіў з мясам. Аднак ён не ўбачыў ні прачку, ні яе трох служанак. А за слугамі дзецьмі ён заўважыў шэраг салдат, як я выцягвалі галовы, каб лепш яго разгледзець.

Перад ім адсцяны адыходзіла ўзвышаная, падобная на сцэну, платформа, на якой стаяў сядзел, падобным да хора, некалькіх рады мужчын. Некаторыя з іх былі рыцарамі ў поўным строі, ншыя — у мантыях саноўнікаў, але большасць была апранута ў сцяглае адзенне. Зусім перад ім, на платформе, стаяў доўгі стол з некалькімі ножкамі. Траціну яго паверхню закрываў пацёрты зморшчаны абрус, ляска якога рассыпалася па каменных плітах. На абрусе былі пакрытыя карычневыя плямы мазкі, як я сведчыў пра кроў ад размахваемых мячоў. Адкрытая частка стала была завалена шлемамі, лязамі і іншымі рэчамі.

Справа ад стала, на крэсле з вытанчанай выразанай часткова зламанай паверхняй, сядзеў мужчына са скрыжаванымі нагамі, узнятымі ступнямі заплямленымі крывёю ботамі, пакладзенымі на стол. Для Лазара яго ўладная прысутнасць пранізвалі вышэйшыя нагадвалі абсалютную уладу — ён быў адзіным мужчынам, як сядзеў за сталом. Чалавек быў значнага росту, з шырока расставленымі вачыма, шырокімі шычкамі густой барадой. Густыя пасмы валасоў ляжалі на галаве, нібы сцягнутыя потнымі шлемамі. На правай руцэ ў яго была павязка, а ў здаровай руцэ — пергамент. У цэлым, яго пастава паводзіла былі падобныя на чалавека, чые думкі былі парушаныя раптоўнай рассяянасцю.

Справа ад яго шэраг гатовых арбалетчыкаў выстраляліся перад масіўным драўляным калонам, размешчаным на роўнай адлегласці адзін ад аднаго ўздоўж высокай сцяны. Па цэнтры сцяны знаходзіўся вялікі ўваход; яго ашалёўка падвойныя дзверы з жалезнымі рамяшчамі былі пакрытыя пагнутыя. Дзверы былі няроўна зачыненыя, даючы Лазару магчымасць зручыцца на начное неба; ён заўважыў самы верхні выгнуты паўмесяца, як глядзеў на яго з-за грэбня вала.

«Ніколі неба не здавалася так блізка, адначасова так далёка», — падумаў ён.

Ён азірнуўся паглядзеў у бок уваходу ў калідор, адкуль прыйшоў, каб убачыць яго...

гэтак жа перапоўненая салдатам ; аднак прылеглая задняя сцяна стаяла без аховы, а ля яе падножжа ляжала простая падсцелка з мешкаванымі набітая сенам. На сцяне было вясела кампазіцыя са старых габеленаў, вышытых рознакаляровымі знакамі адрознення гербаў. Аднак габелены былі размешчаны настолькі сметрычна, што паміж імі з'яўлялася пустое месца — месца, якое нібы праслахваць, бо гэта была вобласць са светлых каменных сценаў.

«Лазар Гогу; гэта ты кажаш?»

Лазар азруўся ўбачыў чалавека, як стаяў, усё яшчэ трымаючы ў руцэ пергамент.

«Я — лорд Гуган; я крываю гэтымі землямі».

— Мой Госпадзе. — Лазар глыбока паклонам аддаў яму належнае. Ён прыўзняўся, каб убачыць Гугона. разглядаючы пергамент пільным позіркам.

Пакуль ён чытаў, Лазар бачыў, як той нахлыў галаву, сцаснуў вусны ўзняў бровы, падняў галаву кнуў на яго рэзкі позірк.

На што Лазар кнуў коратка адказаў: «Госпадзе».

— Так, ты кажаш, — трубіў Гугон. Ён павярнуўся паклаў з-за хора саноўнікаў манты. Калі той сеў за стол, Гугон...

паказаў на Лазара сваім пергаментам дадаў: «І вось я пабачу».

Лазар назраў, як мужчына сярэдніх гадоў добраўпарадкаваны клаў на стол стос новага пергаменту. Чалавек у халаце паставіў побач некалькі чарніц з гатовымі перамамі, а потым заняўся складанай зборкай падобнай на латунь прылады — трыножка. Лазар уздыхнуў ўкрадкам зруў на пабыт дзвярны праём аголены месяца.

— Павольна зрабі крок наперад, — скамандаваў Гугон.

Лазар падышоў, але Гугон спыніў яго рукой сказаў: «Стой тут».

Лазар паслухаўся зноў звярнуў увагу на старанна падрыхтаваную мужчынам металічную прыладу. Незвычайная прылада стаяла крыху больш за фут вышыняй на трох раскладзеных ножках, а ў рамцы вертыкальна стаяла нерухома ўвагнутая латуневая талерка дыяметрам крыху менш за фут. Лазар заўважыў бліскуючую ўнутраную паверхню талеркі, якая ззяла, як тонкае латуневае люстэрка, ўся яе паверхня м'яцела, акрамя тонкай, непашкоджанай непалраванай паласы па перыметры, якая, здавалася, утрымлівала падрабязныя гравюры. Чалавек замацаваў дыск на кранштэйнах, рэгулюючы гарызантальны вертыкальны нахлы прадмета з дапамогай шэрагу рычагоў, Лазар вывучаў яго неапрацаваны задні бок. На паверхні была вялікая ўпрыгожаная гравюрыка — крылатая змяя, скручаная ў клубок, якая грызе свой хвост.

Аднак складанасць незвычайны дызайн прылады не абмяжоўвал ся тольк антэнай . Дзве ножк штатыва, як стаяў бл жэй за ўсё да чалавека, падтрымл вал падвесную выступаючую пал цу, на якой в сеў невял к люстрыны корпус са сл згальнай засаўкай. Чалавек паклаў унутр запаленую свечку. Ён паправ ў затвор, факусуючыся на латуневым люстэрку, пакуль Лазар не ўбачыў, як твар чалавека свяц цца ў адлюстраванн полымя . Тады чалавек павярнуўся да Гугона к ўнуў з праманём у вачах; аднак ён жэстыкуляваў узнятым пальцам, быццам намякаючы, што яму патрэбна яшчэ хв л нка на падрыхтоўку.

Поз рк Лазара таксама ск раваўся на Гугона; аднак, праб раючыся праз х, ён пазнаў знаёмы твар у падобным да хору твары людзей за сталом, а разам з м — нечакана халодны аддалены поз рк н кога ншага, як самога лорда Д'Альс кура. Лазар сустрэўся з м поз ркам, магчыма, спадзеючыся ўбачыць у яго прабл ск добраахвотнай дапамог . Аднак д'Альс кур проста з рнуў на яго з-за пляча ншага мужчыны, як сядзеў, не к нуў на Лазара н чога, акрамя пустога поз рку.

Гугон падштурхнуў Лазара, трэсучы пергамент. — У мяне ў руцэ зап с тва х слоў. Ты называеш сябе, Лазар Гогу, хрысц ян нам-лятуном.

Х'юган нахмурыў бровы к ўнуў. — Прабачым.

— Лорд д'Альс кур, — пакл каў Лазар у бок зрынутага лорда. — Кал вам будзе заўгодна, мой лорд, я прашу вашай дапамог . Але д'Альс кур так не паказаў свайго твару.

«Сц хн !» — зароў Гугон, к нуўшы пергамент на стол саскочыўшы з узвышша. Ён к нуўся на Лазара, выхап ўшы к нжал.

Лазар зата ў дыханне, кал Гугон прыстав ў лязо да яго горла.

Словы Гугона разнесл ся па ўсёй зале: «Я — адз ны Гаспадар гэтых зямель!»

Яшчэ адно вымаўленне яго мя, ты знойдзеш сваю галаву ля ма х ног! Ты разумееш мяне?

Лазар глынуў к ўнуў. — Прабачце мне, Госпадзе.

— Тольк гэтым разам, — строга адказаў Гугон. — Я не дарую такой крыўды, акрамя аднаго разу.

— Ты м ласэрны, мой Госпадзе, — сказаў Лазар, апускаючы поз рк на кл нок у руцэ Гугона.

Гугон уцягнуў нож, прабурчаў: «Сапраўды, я з вам ; але не з тым , хто можа змов цца заб ць мяне ў сне». Ён схап ў Лазара за руку падвёў яго да чалавека ў халаце з яго дз ўнай меднай эмблемай, спытаўшы ў чалавека: «Ц гатовая ваша страва?»

— Яшчэ хв л нку, — прапанаваў мужчына, перш чым паправ ць Гюгона з моцным тальянск м акцэнтам: — Месяцовае акно, м лорд, гэта не страва.

— Хутчэй, — рыкнуў Гугон чалавеку, як стаяў тварам да Лазара. — Я пав нен ведаць.

Ён глыбока ўзрнуўся ў вочы Лазара здзвўся ўголас: «Сапраўды блактныя, як глыбокае мора». Ён пастукаў сваім лязом па шчацэ Лазара. «Адкрыйся».

Лазар адкрыў рот.

— А як я ў цябе вялкія зубы — як у ваўкоў. — Ён пастукаў лязом па клу, калі Лазар адскочыў назад зацснў яму вусны. — Сапраўды. — Гугон усмхнуўся нахмуранаму Лазару, перш чым падысць побач.

Лазар назраў за ім краем вока.

Гуган акуратна паварушыў кінжалам пасму чорных валасоў адкрыў кўнутае вуха Лазара. «Што гэта за дзўныя вушы: кацўныя, сабачыя ці дэманаўскія?»

— Хрысціян, Госпадзе, — абараняўся Лазар.

— Як кажаш, — адказаў Гугон, азраючыся за ім. — А гэтыя жахлівыя крылы якой птушкі, кажана ці звера?

— Лятучы чалавек, мой Госпадзе, — адказаў Лазар. — Я — хрысціянскі лятучы чалавек.

«Так ты кажаш; аднак я бачыў такія крылы толькі ў кароткіх апсаннях дэманаўцмокаў. Яны голыя, без пёраў не маюць такой прыгажосці, як крылы анёлаў.

І я ніколі не бачыў ніводнага кароткага апсання хрысціянскага лятучага чалавека. — Гугон нахлыўся да яго прашаптаў: — Што ты на гэта скажаш?

Лазар сцснў сквацы, павярнуўся звярнуўся да Гугона: «Калі вам будзе заўгодна, мой пане, вы маглі б папрасіць каго-небудзь намаляваць маё выява».

Умгненне вока Гуган адышоў убок, падняў меч, апусціў яго, усмхнуўся кўнуў, прызнаючы: «І разумны таксама. Аднак мне было б яшчэ больш прыемна, калі б вы ... калі ласка, расправілі крылы».

Лазар уздыхнуў расправіў крылы; ўся зала ахнула.

— Цшыня! — рыкнуў Гугон, не ўстане адвесці вачэй ад Лазара. Ён адступіў назад ўгледзеў хуражлівы размах, ад кончыка да кончыка, пакруціў галавой. — Сапраўды не крылы анёла — занадта зверпадобныя — нават жахлівыя.

Лазар зноў склаў крылы, калі Гугон кружыў вакол яго гледзеў з-за стала, у напрамку напаяпанутага рыцара. Ён спытаў яго: «Ці знайшлі вы бскупіпсара?»

— Не, мой лорд, — прагучаў хрыплы адказ салдата. — Іх не было сярод загнутых.

Гугон кўнуў з выразным расчараваннем павярнуўся да Лазара. Ён адкашыляўся, хутка падышоў да Лазара зноў скрыжаваў рукі ў знешне непакорлівым жэсце. — У пратаколе прызнанняў падприсягай вы сцвярджалі, што можаце лятаць без патрэбы ў адпачынку паўвечы.

"Так, мой лорд."

Гугон прыжмурыў вочы нахлыўся наперад, дадаўшы: «І вось я пытаюся: чаму ты сказаў «на паўвечар», а не «на паўдзень?»» Гугон нахлыўся да Лазара,

так блізка, што Лазар адчуваў дыханне з яго носа. Гуган нацягнуў скуранае каралі Лазара, каб выставіць драўляны малітоўны крыж з-пад яго чорнай блузкі. «Ці ёсць што-небудзь, што магло б перашкодзіць табе ляцець пры дзённым святле?» Ён пацёр крыж паміж пальцамі, упываючыся вачыма ў вочы Лазара, чакаючы адказ.

Лазар адвёў позірк, перш чым задуменна адказаць: «Халаднейшае неба напярэдадні лепш падыходзіць для палётаў, мой лорд».

Гуган абдумаў свой адказ, сціснуўшы вусны, перш чым кіннуць. — І, мяркую, палёт — нялёгкая задача, гэтак жа, як некаторыя бачылі лепш весці пад месяцам. — Потым ён кіннуў паліны позірк на Лазара працягнуў: — І гэтак жа, як некаторых людзей лепш за ўсё забавіць уцешыць сну.

— Магчыма, як вы кажаце, мой Госпадзе, — прапанаваў Лазар.

Гуган адпусціў малітоўны крыж, адступіў назад і ўзмахнуў кніжам. «Падніміце рукі».

Лазар сціснуў сківіцы, калі Гугон перарэзаў вяроўку, якая звязвала яго запяскі, сказаў: «У цябе зубы дэмана; д'ябальскія вушы; крылы дракона; халодныя блакітыя позірк, як цячэ з тваіх вачэй, як з ледзянога мора».

Вяроўка саслэннула, звываючыся на падлозе.

«Госпадзе мой, я хрысціян, як ляціць...»

— «Пабачым!» — усклікнуў Гугон.

Лазар пакруціў галавой.

Гугон заўважыў: «Я вызваляю цябе ад путаў не з даверу цябе дабрыні».
"Мой лорд?"

Гугон растлумачыў: «Пакуль дэман звязаны, ён будзе казаць рабства ўсё, каб вызваліцца. Цяпер ты вольны гаварыць дзейна чынам перада мной як заўгодна». Гугон адклаў меч працягнуў пустыя рукі. «Калі ты хочаш забавіць мяне, твой час зараз».

Лазар зрунуў за спячым Гугона заўважыў, што д'Альс кур усё яшчэ хаваецца за ншым мужчынам.

Потым ён звярнуўся да Гугона: «Я не хачу нікому прычыняць шкоду, мой лорд».

— Не мае значэння, вашы жаданні і словы, — адхіліў Гугон, узяўшы Лазара за руку падсунуўшы яго яшчэ бліжэй да чалавека ў манты за сталом, — я высветлю вашы сапраўдныя намеры. «з месяцавай талеркай». Ён спытаў у чалавека: «Ты гатовы?»

— Амаль, мой лорд, — адказаў чалавек, азірнуўшыся збоку прылады прашаптаў Гугону: — Гэта не паўзуновая талерка, не акно-талерка.

Гэта месяцовае акно.

Гугон адпусціў яго, раздражнёна махнуўшы рукой. «Так ёсць! Рабства, што павянен; я...»

а цяпер прывядзце перад сабой крылатага чалавека.

— Месяцовае акно, мой лорд? — спытаў Лазар.

Гугон зрунуў на яго. «Сапраўды. Адзёнае сапраўднае боскае вока лёсу, дзе назаўжды высечаны жыццё людзей, як я яшчэ не жыл, формы каралеўстваў, як я яшчэ не нарадзіўся». «У камені». Жэстам адкрытай далонню Гугон прадставіў Лазара чалавеку ў манты. «Ці дазвольце мне пазнаёміцца з вамі маім цудоўным астралагам святаром, Альбердам дэ Эльхоз. Як прарок прарокаў мой асабісты прызорлівец, Альберд — гэта чалавек, як бачыў, як вы пракраліся ў акно маёй вежы забліжанае к нжалам, пакуль я спаў».

Лазар сцэну сківаў, заплюшчыў вочы абдумаў абсурднае абвешчванне. І ў сваіх кароткіх роздумах ён зразумеў, што хтосьці паведаў Гугону пра прапанаваны план, як ўключыць яго, к нжалі акно вежы. Ён зрунуў у бок д'Альскура; яго позірк шукаў яго; але зрынуты лорд заставаўся схаваным у натоўпе. І ён круціўся вышукваў слуг, шукаючы ў натоўпе яшчэ адзін знаёмы твар; але ён не знайшоў ніякіх прыкмет свайго камердынера. Гэтак жа ён не заўважыў сярод іх прачка або яе служанак. Лазар уздыхнуў абараніў сябе, спасылаючыся на вядомае: «Але вы не памёрлі, мой лорд. А я заставаўся пад пастаяннай аховай з моманту майго прыбыцця. Я не мог зрабіць нічога падобнага».

Гугон усміхнуўся к ёму. «О, але ты ж зрабіў гэта — праз тры вечары — але я спыніў тваю забойчую руку!»

Лазара ахапіла галавакружэнне, ён глыбока ўздыхнуў. «Госпадзе мой, калі вам гэта будзе даспадобы, я не разумею, пра што вы кажаце». Ён пакруціў галавой. «Калі б вы спынілі маю руку, як вы сцвярджаеце, то я не змог бы зрабіць такога — нават праз тры вечары».

На што Гугон адказаў: «Гэта Божая ласка, мой астралаг яго цудоўная вятраная талерка ...»

— Месяцовае акно, мой лорд, — ветліва ўмяшаўся Альберд.

— Сапраўды той самы, — пацвердзіў Гугон, працягваючы: — А з дарам Альберда яго... бласлаўленай машынай я магу назваць падзею да таго, як яны адбудуцца. Сапраўды, я бачыў свой уласны лёс ...

Гугон павярнуўся абвясціў усёй зале: «— Як будучы кароль многіх каралеўстваў!»

Яго салдаты ўзнялі рукі зачынілі хорам радасных воклікаў. Гугон усміхнуўся, перш чым змоўкнуць. Залу супакойваючым рухам рук. Ён звярнуўся да Лазара, сцвярджаючы: «Спатрэбіцца больш, чым лятучы чалавек к нжалі, каб адмяніць мой Богам дадзены лёс».

Лазар зрунуў на Альберда; але чалавек у манты толькі адказаў на гэта прыжмураным позіркам к ёму, перакладаючы пергаменты перад сабой. Чалавек дастаў пяро з калодзежа, абсушыў яго кончык, не адводзячы ўвагі ад працяглых падрыхтовак,

— паведам ў Гугон. — Спадар мой, самы час.

Гугон к ўнуў галавой загадаў Лазару заставацца на месцы. Затым ён ступ ў на каменную платформу, абышоў стол к нуў на яго к нжал.

Вярнуўшыся на сваё часткова абгарэлае крэсла, Гугон пакл каў ус х прысутных у зале: «Усе мае салдаты ведаюць практыку — я буду прытрымлівацца поўнай ц шын ». Потым ён павярнуўся да слуг замка. «І я чакаю, што мае новыя слуг будуць прытрымлівацца гэтага прав ла. Згодна з гэтым, кожная жанчына пав нна клапацца пра дз ця побач са сабой; кожная будзе адказваць за турботы свайго дз цяц . Мае людз будуць хутка дзейн чаць, каб заглушыць любое турботы — нават ударыць! Не памыл цесья ў ма м слове, бо няма падставы для таргоў, як тольк гэта...» Гатова! А цяпер выконвайце свае новыя рол !

Жанчыны к дал ся сярод сабраных слуг, хапал дзяцей цягнул х да сябе х грудз , прыц скаючы пальцы да вуснаў люта шапчучы м на вуха. Дзец к ўнул галавам , жанчыны прыц снул х да сябе, кал слуг ахап ла новае спакойнае пачуццё.

Гугон аз рнуўся цераз плячо звярнуўся да хору саноўн каў рыцараў у мантыях, як я стаял ўздоўж сцяны. Ён махнуў рукой у знак адпускання: «Адыдз це ад нас; зраб це месца для адкрыцця». Як хваля, усе пачал расейвацца, пак даючы месца тольк Гугону яго астралогу. Ён павярнуўся паказаў на Лазара, коратка змрочна папярэдз ўшы: «Паварушыся, ц загаварыш, памрэш». Потым ён пстрыкнуў пальцам ў бок шэрагу арбалетчыкаў, як я стаял каля паб тых падвойных дзвярэй залы, перш чым жэстам паказаць яму. Яны паслухал ся, нацэл ўшыся на Лазара з лукаў.

Лазар зата ў дыханне, пераклучыўшы ўвагу з Гугона на астралога, а потым на хор мужчын, як я рухал ся за м за сталом. І, пакуль мужчыны працягвал раздаваць ежу, далей ун з па сцяне Лазар зноў заўважыў твар лорда д'Альс кура. сустрэл ся з м поз ркам . Але д'Альс кур не варушыўся разам з астатн м мужчынам ; ён цвёрда стаяў на месцы, яго поз рк быў халодным ск раваны на яго. А Лазар пакруц ў галавой пац снуў плячыма, моўчк задаючы пытанне: «Чаму?» І ў гэты момант Лазар добра зразумеў прычыну ўсё яшчэ аддаленага станов шча д'Альс кура . Перш чым ён паспеў ачуныць ад шоку ад свайго адкрыцця, Лазар выдаў гучны шып, як ўзрушыў усю залу — бо ў лорда д'Альс кура не было тулава; замест гэтага тольк штыфт высокага падлогавага кандэлябра служыў п кай, каб падтрымаць яго адсечаную галаву.

«Лук ўверх! Абзвонь яго!» — закрычаў Гугон. Салдаты к нул ся на яго каманду, кал арбалетчык ўзняў зброю, суседн шэраг мечн каў вырваўся з сва х шэрагаў акружыў Лазара, шчыльна акружыўшы яго аголеным мячам . «Кал ён

— рухаецца, прастрэлце яго! — Потым ён звярнуўся непасрэдна да Лазара: — Я забараняю ўсялякую д'ябальскую прамову дэманскі крык! Лятаючы чалавек ці не, калі ты яшчэ раз зашыпіш на мяне, ты памрэш на месцы.

«Ты не павенен ...»

«Цышня!»

Лазар адвёў позірк, але з усых бакоў ён бачыў толькі ўзнятыя лязы. Кропелькі поту пяклі яму вочы, вушы пяклі, і ў памяці ўспыхнуў успамін пра брата Клодыя, яго падняты крывы выпраўленні.

Гугон кідваўся з процілеглага боку ад астралага, нецярпліва пстрыкаючы пальцамі паказваючы на ​​месяцовае акно.

Астралаг паклаў абмакнутае пяро на чысты пергамент нахлыўся прама перад люстраной талеркай.

Нават кашальці чханне па ўсёй зале не парушалі абавязанага стану цышын; астралаг сядзеў, зачараваны зблжаным святлом месяцавага акна.

Лазар скіраваў увагу на чалавека; яго пранзілы позірк зліўся са святлом адлюстравальнай пласціны штатыва. Лоб чалавека нахмурыўся, а вочы прыжмурыліся, як у драпежнай птушцы, якая шукае, узраючыся ў вечнасць. Вусны чалавека задрыжалі, калі ён нешта прамармытаў сабе пад нос, Гугон асцярожна адступіў, каб не патурбаваць яго.

Гугон краўся ззаду Альберда, зазраючы яму праз плячо на чысты пергамент. Загнатызаваны астралаг, хоць быў засяроджаны на сваёй прыладзе, пачаў словы, а Гугон ціха паўтараў іх сабе пад нос:

Дзе дзікія жывёлы збараюцца разам з шакалам

Дэманам збараюцца з крыкам

У спакоі, узвышаючыся над гнёздам соў

Спусташальны цені анёла адпачывае

Выклікаючы пажадлівасць, каб скрасіць яго насенне

У снах гэтая Каралева Дэманаў нараджаецца

Спарынгвецца з Чалавекам, пакуль яна —

Астралаг павярнуўся да Гугона, твар якога ярка загарэўся ў святле месяцавага акна.

«Божа, не!» — прахрыпеў ён, яго вочы напоўніліся слязямі.

Х'юган азёрнуўся назад, задумаўшыся. «Божа мой, што?»

Месяцовае акно адразу прыцягнула ўвагу двух мужчын; цяпер яно ззяла блакітнаватым адценнем, а ў самым яго цэнтры распаўсюджвалася кропка больш яркага блакітнага святла, расцягваючыся.

у блак ітнае кольца, якое павольна пашыралася вонк да круглага перыметра латуннага люстэрка.

— Што гэта за новая рэч? — спытаў Гугон, адыходзячы ад астролога свайго месяцовага акна. — Што здарылася? — Ён дастаў са стала кінжал. — Што з табой такое?

Астралаг звярнуў на Гугона, адначасова хвілічкі плачучы. Ён пацмоўваў плячыма. «Гэта яго маці».

Ён перакрываў лоб вялікім пальцам, нагадваючы знак крыжа, працягваў слёзны смех, устаючы на ногі глядзячы тварам да Гугона. — Святы Дэн, абарані нас. Гугон прыцмоўваў кінжал да грудзей астролога. «Супакойся! Раскажы мне!» Чалавек паспрабаваў адказаць няўпэўнена: «Яго маці ... не... мы не можам гаварыць пра яе, мой лорд!» Ён схваціў Гугона за руку. «Не тут; не цяпер! Не!»

Гугон павярнуўся зблытаў Месяцовае акно са стала, адправіўшы яго ў праз залу. Яно спынілася перад напалоханымі слугамі. Ён прыцмоўваў лязо да шыі астролога. — А што яго маці?

Чалавек выпадкова сябе заплакаў.

Гугон настойваў на яго: «Хто яна?»

— Яна ... прашу вас, мой лорд.

Гугон прыцмоўваў лязо пад сківяцу.

«Яна ж такая: Маленькая... Госпадзе мой, мы не павінны!»

Х'юган пусціў струменьчык крыві. «Маленькі ... маленькі што?»

«Не», — настойваў астралаг, — «Госпадзе, не зараз!»

«Зараз!» — прабурчаў Гугон.

«Лллі! Хейлель! Люцыфаэль! Морнінгстар! У яе шмат менаў», — закрычаў ён, перш чым зваліцца на падлогу ператварыўшыся ў самазакахаанага рыдаючага чалавека.

«Ва-хум! Ва-хум!» З-за замкавай залы прагучаў далёкі баявы рог. Гугон звярнуў увагу на напалову зачыненыя жалезнымі рамянямі падвойныя дзверы залы жэстам загадаў сваім людзям лепш забяспечыць уваход. За межамі залы, паміж далёкім тэрміновым заклікам да зброі, Гугон пачуў паспешлівыя загады аб неадкладнай абароне з-за падвойных дзвярэй, а таксама жахлівы крык паміраючых салдат. Дзверы грымела ад удараў кулакоў алебард; з напружаннем, падкрэсленым прыглушаным крыкам нецярпліва сціскаліся.

Унутры залы запанавала магільная цішыня, сотні вачэй былі ўтароплены ў падвойныя дзверы, калі Лазар звярнуў на скурчаных слуг заўважыў адзін хлопча, як прабыраўся скрозь плачучых дзяцей жанчын. Хлопчык прысеў каля месяцовага акна, заўважыўшы позірк Лазара, шукаў на сабе вачэй.

З бляскам у вачах ён паказаў на Лазара, прыц снуў палец да вуснаў, а потым схап ў Месяцовае акно ўкрадкай пайшоў назад, адкуль прыйшоў. Лазар звярнуў увагу на Гугона ўбачыў, як той круц цца звяртаецца да галавы д'Альс кура: «Што, дзеля Бога ...»

Знешне, каротк поз рк Гугана сведчыў пра спробу зразумець з гэтага што-небудзь ц кавае. мог бы неяк раскрыць стратэг ю; якой бы абсурднай яна н была, якая магла б уключаць напад на яго пасля таго, як ён забяспечыў варожыя ўмацаванн . Тым не менш, ён хутка адк нуў адсечаную галаву свае ўласныя блытаныя разважанн ; ён звярнуўся да здз ўленага астралага. «Яна, хто? Што гэта за Жанчына-Дэман з мноствам мёнаў?»

БУМ! Каласальны выбух скалануў залу да самых падмуркаў. Слуг салдаты разляцел ся, ачысц ўшы свае жыцц , кал паток камянёў з даху абрынуўся на цэнтральную падлогу залы; с ла выбуху ледзь не зб ла ўс х вартаўн коў з ног . Абломк пасыпал ся з даху ўн з, а шчыльны слуп пылу рассыпаўся на падлогу разросся, запаўняючы кожны куток залы клубам пяску попелу. А пасля — у той каротк спакойны момант, кал мужчыны няўкладна сабрал ся з с лам , — кал апошн я рэштк пылу асел , ц шыня агарнула залу, як затрыманае дыханне...

Жанчыны дзец закрычал ; мужчыны к нул ся за сп ну; кола фехтавальшчыкаў уцякло ад Лазара, пак нуўшы яго скурчыцца каля падлог , быццам гатовы к нуцца на адкрываючуюся перад м постаць. Вушы адц снуты, вочы шырока расплюшчаныя, крылы расчыненыя, клы нападатове, Лазар зашыпеў, гледзячы на тое, што адкрыла рассеиваючаяся смуга. Перад м Св ны Волат замахаў крылам , размахваў к пцюрам па паветры, узняў клы прадстав ўся з так м гучным роў, што ажно загры сценныя камянн .

Пад пашкоджаным аркам стол мас ўныя дубовыя калоны па чарзе трэскал ся ламал ся пад цяжарам апорных камянёў. Паступова, быццам разбураная Вав лонская вежа, яшчэ большая частка даху залы страц ла сваю ўладу над нябёсам . Цэлыя секцы развал л ся. Іх камянн ўпал на зямлю, як разгромны ўдар молата Тора, зн шчыўшы шэраг салдат. Непашкоджаныя людз ўступ л ў бой са Зверам, а арбалетчык лучн к выпусц л сваю зброю, каб накрыць яго бл жэйшы бок заб тым балтам стрэлам . Волат зароў пах снуўся, каб сустрэцца з м , кал другая хваля стрэл знайшла свой след у яго пярэдняй частцы. Але ён тольк моцна зарычаў не наступаў. Замест гэтага ён адпусц ў х к нуў свае чорныя вочы на Лазара. «Заб яго!» — закрычаў Х'юган, нырнуўшы за стол пабегшы па падлозе. Ён праскочыў праз скручанага плачучага астралага, перш чым схавацца пад м.

стол. Высок я асобы ў мантыях рушыў ўслед за м, тоўпяц ўшыся ля н жняга боку прыстасавання; ён змагаўся з м, абараняючы сваю прастору.

Лазар ск раваў поз рк на Св нога Волата, як адыходз ў збоку ад стала. Ён наз раў за рухам скурчанага волата, як працягваў рухацца наперад з расчыненым к пцюрам расчыненым крылам, пакуль усё больш стрэл усыпал сценк яго шцац н стай бяскроўнай шкуры. Лазар спын ўся павярнуўся; , прых нуўшыся сп ной да сцяны, ён утароп ўся на крылатага волата. Вочы ў вочы — лятучы чалавек лятучай Зверу — Лазар заняў такую ж непах сную позу; ён прысеў, расстав ў рук пад расчыненым крылам выдаў злавесны шып.

Волат фыркнуў к нуўся на Лазара, размахваючы магутным к пцюрам, як я адправ л стол у паветра. Але перш чым прылада разляцелася на трэск — яшчэ да таго, як яна ўдарылася аб сцяну, Пачвара праб ла другой канечнасцю праз скупчаную масу людзей, адправ ўшы х, канец а канец, па падлозе залы, ператварыўшы ў раск даную кучу скажонных рэшткаў. У моцных к пцюрах Дэмана Гугон мог выглядаць як ашаломленая дал катная лялька. Лазар павярнуўся, каб уцячы, волат к нуўся наперад ўдарыў кончыкам сва х б ўняў аб сцяну. Лазар, як трап ў у пастку, павольна павярнуўся ў гэты момант убачыў сваё падабенства ў вока волата — адлюстраванне самога Эльё, якое вылучалася на яго бл скучай чорнай паверхн . Валасы Лазара развявал ся ў гн лым дыханн Пачвары. Пачвара трымала Лазара прыц снутым пам ж сва м б ўням да сцяны.

— Дапамажы мне, лятучы чалавек. — Гугон прахрыпеў з тугога клубка сва х лап. Пачвара падц снула Гугона пад свае клы, падсунуўшы яго бл жэй да Лазара; Гугон пачаў кашляць х х каць у той жа настрой, быццам адчуўшы нейк жудасны гумар у гэтым неверагодна жахл вым моманце. Ён паглядзеў на Лазара, абв наваचाючы яго: — Ты выкл каў гэтую Пачвару! Лятучы хрысц ян н, ты называеш сябе? — нават кал волат адцягнуў ад Лазара шырока расплюшчанага ўсмешл вага чалавека, павярнуў яго набок разгрыз яму мозг .

Паток стрэл дз даў абрынуўся на Пачвару, кал Лазар схаваўся, сх л ўся пад мас ўным клам ўстаў на ног . Ён к нуўся да падвойных дзвярэй спын ўся пад агнём арбалетаў. Але Пачвара пагналася за м. Салдаты ўзняў зброю над Лазарам засыпал яго твар стрэлам, як тольк ён развярнуўся адх л ўся ў проц леглым к рунку, па перыферы залы . Скрозь пыл смецце, як я працягвал сыпацца са стол , Лазар заўважыў зорк праз вел зарную адтул ну ў стол ; аднак волат, як паспешл ва рухаўся, трымаўся пам ж м мог лёгка стрэл ць у начное неба.

У пако загрымеў, ўсё большыя раскол ны пакрываў сцены залы, хутка спускаючыся са стол , як чорныя маланк ; каменныя сцены рассыпал ся, ператвараючыся ў пачатк ру н. Лазар перабег проц леглы бок платформы к нуўся м ма патройнай арк , якая хавала памерлых жанчын дзяцей. Раптам апорныя калоны абвал л ся, кал вакол яго абрынулася лав на камянёў, а х абломк зб л яго на каменныя пл ты. Ён перакац ўся ўскочыў на ног , кал волат зароў пад градом камянёў — ён убачыў значна шырэйшую адтул ну ў стол з яе гасц нным чорным небам морам зорак. І адразу ж неба зн кла за мас ўным расчыненым крылам Пачвары, якая рухалася да яго. Потым яна спын лася задыхнула.

Лазар паспешл ва абдумаў момант — быццам Пачвара ведала, што той хоча ўцячы праз разяўленую адтул ну, адважылася на любую спробу. І Лазар меркаваў, што, ул чваючы дэманстратыўную хуткасць Св нога Волата , той не зможа дасягнуць дастатковай хуткасц ў стромк м пад'ёме, каб пазбегнуць яго вел зарнай расцягнутасц . Больш за тое, Лазар зразумеў, што ў выпадку шчасця, кал ён удасца вырвацца з к пцюроў Пачвары падчас палёту, Пачвара, безумоўна, будзе мець такую ж перавагу перад м — з вопыту ён ведаў, што не зможа ўцячы ад магутных крылаў Пачвары, узлятаючы ў неба. Усё гэта Лазар абдумаў адразу ж адк нуў, вырваўшыся пр з супрацьстаяння к нуўся далей па сцяне.

Ён к нуўся ў тым к рунку, адкуль салдаты спачатку правял яго ў залу, к нуўся да цяпер бязлюднага ўваходу, як веў глыбей у нетры замка. Скрозь л сты разл тага раствору зранены стрэлам волат к нуўся ў пагоню, пракладваючы хутк шлях праз кучы скал друзу. І ў мгненне, магчыма, непадзельнае ўспрыманнем ц прыкметнай падзеяй, Лазар прарваўся праз уваход, нават кал той выбухнуў; выбух разбураных камянёў к нуў яго на падлогу. Але ён ускочыў на ног , кал волат увагнаў галаву глыбока ў кал дор, каб каран ць, рыкаць б ць клам аб разбураныя сцены. Лазар к нуўся наперад, пабег, абварнуў за рог спусц ўся па зв л стай лесв цы, якая прылягала да н жняга кал дора замка. Ён скочыў да падножжа лесв цы зноў павярнуўся, аз раючыся назад, каб убачыць вял кую хвалю камянёў, як я высыпал ся з лесв чнага трума каскадам пакац л ся да яго. Б ўл расчысц л камян , адкрываючы мас ўную галаву пераследуючай Звера. Сцены залы выгнул ся вонк , а столь абвал лася пад вел зарную постаць Пачвары, бо меншыя памеры кал дора не магл змясц ць яе масу. Тым не менш, Пачвара працягвала рухацца наперад, усё глыбей урываючыся ў залу.

Лазар к нуўся па кал доры праляцеў м ма знаёмых грубых дзвярэй сваёй

былое зняволенне. Ён прайшоў па паваротах залы, абышоў арку спын ўся. Перад м, там, дзе ён чакаў гасцінных жалезных дзвярэй ямы, ляжала высокая куча забітых салдат. Ён падышоў заўважыў знаёмы твар каля падножжа кучы — твар ганцакага рудавалосага салдата з сонным вачыма, як глядзеў н куды, акрамя блэзкага зламанага рукаця мяча. Скрозь роў разбуранага замка гучны роў Пачвары хутка падштурхнуў яго даставаць целы з кучы. Адно за адным ён перасоўваў забітых салдат ставіў іх да сцяны, з кожным роўам Пачвары — з кожным дрыжаннем яе новага ўдару — сцены вакол Лазара задрыжал ад рухаючыхся крышачыхся камянёў. І калі ён дастаткова прыбраў забітых людзей ад дзвярэй, ён пералез праз пакнутыя трупы змагаўся з жалезнай зашчэпай дзвярэй, якая адмаўлялася паддавацца. Ён стукаў па зашчэпцы, нават калі каменныя пліты пад ім зрушваліся. З-пад уваходу ў яму разліўся раствор, калі жалезныя дзверы прагнуліся пад абвальваннем каменнага вянкавага каменя.

«Адчыніце!» — закрычаў Лазар, моцна стукнуўшыся плячом аб дзверы. І гэтак жа хутка зашчэпка зламалася, завесы выламаліся з каменнага раствору; ён упаў на дзверы ямы, якая пастаянна абвальвалася была напоўнена пылам. Але скрозь бурлівыя абломкі яго ахапіў парывячэрняга паветра, ён убачыў над галавой коўдру з распасцёртых зорак. Ён ускочыў на ногі, ускочыў уверх, узмахнуўшы крыламі, схапіўся за верхні край ямы. Ён выбраўся, упёрся нагамі пачаў шукаць усходняе неба з узыходзячым месяцам.

Лазар уздыхнуў, расправіў крылы падрыхтаваўся да ўзлёту, калі раптам з ямы пачуўся голас хрысціянскага вязня: «Лазар, дапамажы нам!»

Ён павярнуўся ўгледзеўся ўніз, у смугу пылу цемры, дзе убачыў вязня, як я змагался з ланцугам спрабаваў выцягнуць прымацаваныя да яго жалезныя кайданы з пачорыўшым сцяне ямы.

БУМ! Тэрыторыя двара задрыжала пад ботамі Лазара, намякаючы на непахісную рашучасць Св.нога Волата цалкам пракапацца праз калідор выйсці з ямы за Лазарам. Раптам Лазар убачыў, як хрысціян упаў на спіну, а яго ланцуг вырваўся з разбуранай сцяны. Гэтак жа паўночны чалавек стукнуў нагой аб разбітае каменне сарваў з яго кайданы.

Лазар нахіліўся каля ямы, люта махаў рукамі крычаў: «Колькі мне свой ланцуг!» Хрысціяннік кнуў у Лазара свабодны канец сваёй кайданоў. Лазар схапіў ланцуг выцягнуў вязня з ямы, адкаціўшы яго ўбок, адначасова крыкнуўшы паўночнаму чалавеку: «Цяпер, твой! Хутчэй!»

У сваю чаргу, волат к нуў ланцуг; хрысц ян н дапамог Лазару выцягнуць яго ў бяспечнае месца. «Вы абодва пав нны ўцякаць! Вял кае зло дзе сюды!» — папярэдз ў х Лазар, перш чым к нуцца ў цемру.

Паўночны чалавек кац ўся па зямл , скрыв ўся ад болю ў моцна паб тым локц , кал заўважыў хрысц ян на, як з паднятым рукам аббягаў плячо, спрабуючы супако ць стрымаць вял кага беллага жарабца. А кал напалоханы конь зраб ў спробы прарвацца м ма яго, хрысц ян н неаднаразова адх ляўся ўбок, супрац ўляючыся кожнаму яго ўцёкам. Паўночны чалавек крыкнуў, абхап ўшы яго рукой: «Значыць, ты зб раешся скрасц яшчэ аднаго каня?»

Хрысц ян н к нуў на яго хутк поз рк. «Не, я зб раюся выратаваць каня ад вял кага зла».

А цяпер уставайце дапамажыце мне!

Тым не менш, паранены паўночны жыхар проста перакац ўся на бок зноў пачаў пакутаваць.

ТРЭСК! Побач з м сцены ямы абвал л ся ўнутр, камян хутка запоўн л яе пустэчу, а з ямы ўздымаўся слуп пылу. Паўночны чалавек ускочыў на ног к нуўся да хрысц ян на, хутка прапанаваўшы: «Ну, кал мы хочам выратаваць яе — ўсё ...»

Хрысц ян н к нуў яму свабодны канец ланцуга загадаў адступ ць зраб ць

мправ заваную рухомую агароджу, каб забарыкадаваць Пачвару. У л чаныя хв л ныяны затрымал каня ў куце двара. Хрысц ян н узлез на каня, дапамог свайму таварышу сесц за яго, прышпорыў каня з двара пагнаў да брамы замка. Белы конь праляцеў м ма сцен вала дз к м галопам стукнуў па зямл .

«Значыць, лютучы чалавек выратаваў цябе з самай бездан пекла! Што ты на гэта скажаш, паўночны чалавек?» — спытаў хрысц ян н праз плячо, перакрыкваючы гул капытоў .

Паўночны чалавек закрычаў, перакрыкваючы выючы вецер: «Не, лютучы чалавек выкраў цябе з слаўнай Вальк ры ; дык, я разумею, твой чалавек з Язэўса пачакае цябе яшчэ крыху?»

— О, ён не супраць, — адказаў яму хрысц ян н. — Хаця я не думаю, што вашы семдзесят сем дзеў будучь гэтак жа м ласэрныя!

Паўночны чалавек рашуча паляпаў яго па плячы. «Сачы за языком, хрысц ян н».

Былыя вязн ямы праскакал па мясачнай раўн не ў свабоду ночы, кал заўважыл м гатл вы мясач малюсеньк , але ўсё яшчэ бачны с луэт адз нокага лютучага чалавека, як пралятаў праз круглае акно залац стых адценняў месяца .

[Канец раздзела 16]

Гэты л таратурны твор быў створаны выключна ў прысвячэнн

Эдгар Алан По (1809—1849)

— Няхай яго спадчына живе ў кожным з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~